

EL TEMPS DE LA PREDICACIÓ

per CHRISTIAN DUQUOC

Després del baptisme i de l'estada en el desert, Jesús inaugura la seva predicació a Galilea. Ha rebut l'Esperit, coneix la seva missió, ha vençut el temptador que desitjava separar-l'en; ja pot començar a anunciar la bona nova de Déu.

La predicació de Jesús és l'acte mitjançant el qual la salvació es fa present als homes. Un episodi, al començ del ministeri a Galilea, en subratlla la necessitat i en testimonia la foscor. Jesús ha retornat al seu poble nadiu, Natzaret. Un dia de dissabte, el president de la sinagoga el convida a llegir la Bíblia. S'ha de comentar el capítol 61 d'Isaïes. El profeta descriu els signes dels temps messiànics. El text està emparentat amb els que invoca Jesús per definir la seva missió davant els enviats de Joan Baptista. A Natzaret Jesús llegí el que segueix: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat per anunciar la bona nova als desventurats, per predicar als captius la llibertat i als cecs el recobriment de la vista...»

Lluc ens refereix que a Natzaret, havent enrotllat Jesús el volum, comentà: «Avui s'ha complert aquesta escriptura que acabeu de sentir».

Els compatriotes de Jesús quedaren impressionats. El coneixien bé. Havia estat, des de la seva infància i la seva joventut, com un de tants. No podien imaginar-se que fos profeta. En la seva vida quotidiana, no hi havia hagut res que indiqués aquesta elecció. Res que el distingís dels altres. Per tant, haver estat al seu costat no bastava per discernir la salvació present en ell.

Les paraules de Jesús fan sorgir el que la seva presència quotidiana no havia revelat encara. És un crit de joia. S'ha acabat la maledicció. Moltes de les imatges preferides per Jesús tenen la finalitat de fer que els seus oients captin en concret l'actualitat de la salvació. Ell no està disposat a escoltar cants de tristesa i lamentacions, perquè la salvació és present (Mc 2,19). És absurd entossudir-se a apeçaçar un mantell usat amb roba nova: s'estriparia (Mc 2,21). Tampoc el vi nou no es posa en botes vells (Mc 2,22). Ja ha passat el que és antic: tot és nou. És el temps de l'alegria messiànica que resplendeix per l'acció misericordiosa de Déu. No hi ha res a témer. El maligne ja ha estat derrotat. En la seva predicació, Jesús interpreta aquest esdeveniment salvífic que ha tingut lloc en ell. Aquestes observacions preliminars permeten deduir la necessitat de la predicació per tal que l'encarnació adquireixi el seu significat. Ens inviten a reconèixer-hi un caràcter escatològic i una foscor real. I plantegen finalment la qüestió de quins són els seus destinataris.